

— Uw werk?... Mooi, zeer mooi! (Blz. 171).

— Als de kerel geen gek is en hij heeft waarlijk de oplossing van dat vraagstuk gevonden, dan heb ik eindelijk den eenigen hinderpaal, die mij nog in den weg stond, overwonnen, en wordt de ontdekking van de Zuidpool een kinderspel. Het is te schoon om er geloof aan te hechten!

Een viertal dagen namen Steadily en zijne bedienden de pastillen welke Pil's morgens bracht, en, wonder der wonderen, den geheelen dag hadden zij geen drinken of geen voedsel meer noodig.

En ze bevonden zich gezond en licht van lichaam en geest.

Een der vertrekken door den Brit bewoond, werd ten dienste van Peter Pil gesteld, die er zijn laboratorium inrichtte.

De noodige werktuigen en toestellen had hij uit Nederland medegebracht.

Hij mocht over een onbeperkt krediet ge-

schikken, maar moest een paar weken later den heer Steadily vijfhonderd pastillen leveren.

— Op veertien dagen kan ik die hoeveelheid fabricceeren, zei het ventje, en dan kunnen we minstens vijf maanden zonder eten in de lucht blijven hangen.

Wat hij noodig had om zijne waar voort te brengen, is niet te beschrijven.

Laat ons alleen zeggen dat tien ossen moesten geslacht worden en hij scheikundige producten benuttigde, die meer dan hun gewicht in goud kostten.

Maar dat liet Steadily onverschillig, die het goud met volle handen uitwierp, als het maar het bereiken van zijn doel gold.

Peter Pil was op den gestelden dag gereed met zijne pastillen, die in een klein kastje netjes ingepakt aan boord van het luchtschip werden gebracht, waar nu al de voorraad was

weggenomen, zoodat minstens voor twee personen ruimte openkwam en meer dan hun gewicht was weggenomen.

Als het uur van opstijgen was aangebroken, was het groote plein, waar de loods van den «Arend II» stond, zwart van het volk.

De heer Steadily en zijne reisgezellen waren omringd door al wat de hoofdstad der Engelsche Kolonie aan overheden telde.

De gouverneur sprak eene treffende redevoering uit, die wij hier niet zullen overschrijven, daar onze lezers wellicht reeds meer officieele redevoeringen zullen gehoord en gelezen hebben, en deze bijna allen op 't zelfde neerkomen, of het nu een wedstrijd voor eierenrijden of een vertrek naar de Zuidpool geldt.

Janneken, de Rosse, Mol en Peter Pil zaten reeds in het toestel.

De heer Steadily drukte de hand van den gouverneur, groette de aanwezigen met eene sierlijke beweging en stapte in het schuitje.

Oorverdoovende toejuichingen braken los. Kanonschoten werden gelost.

Een paar krijgsmuzieken speelden het «God save the King».

Die duizenden menschen, van heinde en ver gekomen om den «Arend II» te zien opstijgen, blaakten van geestdrift.

De Brit deed de machine werken en langzaam bewoog een der vleugelen van het luchtschip.

Op dit oogenblik drong een man door de menigte, met de ellebogen tusschen de menschenmassa werkend als de schroef van een ijsbreker in een bevroren stroom, en, alhoewel hij hier en daar een slag en een stoot ontving, kwam hij meer en meer naar voren, wrong zich tusschen twee rangen soldaten door en ijldde naar het open gedeelte, waar de overheden post hadden gevat en de monstervogel zuchtend en krochtend de aarde verliet.

Op den stond dat de man de vliegmachine naderde, was ze op een meter afstand van den grond en ging hare vlucht nemen.

Een paar officieren, die den ongenooden gast waren nageloopten, zaten hem op de hiel en gingen hem aanhouden.

Een sprong en de vreemdeling had de onderste staven van het luchtschip vastgegrepen.

De «Arend» schoot de hoogte in.

Een kreet steeg op uit de menigte.

De man bengelde onder het schuitje, zonder door de opvarenden bemerkt te worden.

Lang zou hij in dien toestand niet blijven kunnen en weldra terug op de aarde vallen, waar men een verminkt lichaam zou vinden, want de «Arend» had nu zeker eene hoogte van meer dan twee honderd meter bereikt.

De duizenden toeschouwers tierden en bewogen de armen, om de aandacht der luchtreizigers op den onvoorzichtige te trekken die mede de hoogte inging.

Maar de luchtvaarders begrepen niet wat men daaronder bedoelen wilde en het schip zette zijnen tocht voort.

De kreten der menigte verstierven en alles werd stil, toen de heer Steadily en zijne makers plots eene stem hoorden, die uit de diepte onder hen scheen te komen en die wanhopig klonk:

— Om de liefde Gods laat mij hier niet hangen, want ik kan het niet meer volhouden.

— Wat beteekent dat! kreet Janneken.

— Ik zie niets, zei de Rosse, die zoover het mogelijk was zijn lichaam naar buiten had geschoven langs de beide zijden van het schuitje.

— Hulp! Hulp! Ik ga vallen! liet de stem zich weer hooren.

— Er hangt een mensch onder het schip, zei Steadily. Het kan niet anders.

— En een mensch die Vlaamsch spreekt, sprak de Rosse.

— Hij moet vallen, vervolgde de Brit, want redden kunnen wij hem niet.

— Langs buiten toch.

— Wie zal het wagen?

— Ik, zei de Rosse. Geef mij eene koord. Spoedig.

Een touw werd hem toegereikt.

Hij maakte het eene einde aan een der stangen van het schip en de andere om zijn middel vast.

Dan kroop hij over boord en naar beneden.

— Houd maar vast. Ik kom, riep hij den luchtdrenkeling toe.

— Spoedig. Ik ga lossen.

— Nog een oogenblik en ge zijt gered.

Als eene kat kroop hij onder het schuitje, maar de man, had niet alleen met de handen, maar ook met de beenen een steun in het ijzerwerk gezocht.

De Rosse ging met de knieën aan een der stangen hangen en liet dan plotseling zijn lichaam, de handen vrij, in de ruimte vallen.

The Olinkeys hadden hem dat geleerd.

Nu bond hij de koord om het middel van den vreemdeling en riep hem toe:

— Laat alles los.

— Ik durf niet.

— Blijf dan maar hangen. Ge zult wel vanzelfs moeten loslaten en dan trekken we u naar boven.

— Ik val.

— Goede reis!

De man werkte zijne beenen los uit het ijzerwerk, aarzelde een oogenblik en liet dan de stang los waaraan hij zich krampachtig bij 't opstijgen met de handen had vast geklampt.

Hij bengelde nu aan het touw.

Gezwind en behendig als een aap was de Rosse op een paar seconden weer tegen het schuitje opgeklauterd en geholpen door Mol, Janneken en Pil kon hij den ongenooden medereiziger optrekken en over den boord van het luchtschip hijschen.

De man had het bewustzijn verloren.

Zoodra Janneken het gelaat van den onbekende had gezien, kreet hij:

— Maar, dat is de kerel van Mustafa!

— Ja, hij is het, zei de Rosse.

De heer Steadily wierp eenen oogslag op het gelaat van den geredde.

— Inderdaad, sprak hij. Het is de man die lord Astry op mij heeft afgezonden, om mij te dooden.

— Terug over boord? vroeg de Rosse.

— Neen, de kerel is reeds genoeg gestraft.

— Vindt ge dat, meester? Hij komt toch om u te vermoorden.

— Als hij vernemen zal dat lord Astry dood is, dan zal hij zien dat hij voorniet heeft gewerkt. Zie eens of hij gewapend is.

Al de kleeren en zakken van den bewusteloozen Daks werden doorzocht.

— Neen, hij bezit geen enkel wapen.

— Dan is hij niet gevaarlijk. Wij zullen hem geene gelegenheid geven om kwaad te doen, en, als we 't noodig vinden, dan laten wij hem tot zijne straf op de pool achter. Ik begrijp niet al te best waarom hij zich aan den Arend heeft vastgeklampt?

Hij kan toch niet van plan geweest zijn mijn schip te beletten de aarde te verlaten. En, als hij heeft willen pogen in het schuitje te kruipen, om mij te dooden, dan zou hij een wapen bezitten.

— Het zal aan zijne hand ontsnapt zijn, als hij daaronder hing.

— Best mogelijk. Laat hem nu maar wat rusten, dat zal hem goed doen. Als hij weer

tot bezinning komt, zullen wij hem eens vragen wat hij eigenlijk heeft willen doen.

De «Arend II» vloog met volle snelheid en volgens de heer Steadily beweerde tegen driehonderd kilometer per uur door het luchtruim.

Zoo snel ging hij soms, dat de adem der luchtvaarders bijna werd afgesneden en de Brit den gang der machine moest matigen.

Boven hen zagen ze niets dan de lucht, onder hen alleen de zee.

En als de machine met halve snelheid werkte en geen gerucht maakte, hoorden ze hoege-naamd niets, heerschte eene volledige stilte rondom hen.

Wij kunnen er ons hier op aarde, waar steeds geluiden ons oor treffen, geene reken-schap van geven wat eene doot niets onderbroken stilte wel mag wezen.

Alleen degenen die in luchtschip boven de wereld hebben gezweefd weten wat het is.

De reizigers voelden zich door een diepen weemoed aangegrepen, hun gorgel als toege-nepen, hadden als een aandrang om in tranen los te barsten en konden niet weenen.

Niets hooren, niets zien dan water en lucht!

De Rosse, die het minst door dat smartelijk gevoel was aangegrepen geworden, verbrak het eerste die pijnlijke stilte.

— Onze gevangene wordt wakker, zoo sprak hij.

Allen schrikten op bij het geluid zijner stem en keken naar Daks, die inderdaad de oogen had geopend en met verdwaasde blikken rond zich keek.

Eindelijk stamelde hij:

— Waar ben ik?

— Aan boord van den Arend, zei Mol.

— Van den Arend?

En na eene korte poos, gedurende dewelke hij zijne gedachten trachtte te verzamelen:

— Dan... ben ik... waar ik zijn moet.

— Best mogelijk, sprak Mol, maar ge hadt ons op voorhand kunnen verwittigen. Dan hadt ge niet langs onder aan boord moeten kruipen. Wat komt ge hier doen?

— Ge hoeft niet te liegen, zei Steadily. Wij hebben u dadelijk herkend.

— Des te beter.

— Voor ons ja, maar voor u niet.

— Ik heb geen kwade bedoelingen.

— Zeg mij dan eens waarom ge u aan mijn luchtschip hebt vastgeklampt?

— Om mede te reizen.

— Met welk doel?

— Als ik het u zeg, zult ge me toch niet gelooven.

— Is het lang geleden dat ge lord Astry nog gezien en gesproken hebt?

— In 's hemels naam, zei Daks, begin nu toch niet opnieuw met uwen lord Astry, dien ik de eerste maal door u heb hooren vernemen en dien ik van haar noch pluim ken.

— Hij is dood.

— Dat laat me koud.

— Hem ook, zei Mol.

— Het is dus onnoodig, ging Steadily voort, dat ge mij nog langer vervolgt. Daar uw meester in Transvaal gesneuveld is, heeft mijn doen en laten voor u geen belang meer.

— Ik herhaal u nog eens, sprak Daks, en ik zweer het u bij al wat me heilig is, ik heb nooit lord Astry gekend en ik heb nooit voor hem gewerkt.

— Ge hebt het tegenovergestelde gezegd, als ik u in Congo heb doen gevangen nemen.

— Om niet ter dood gebracht te worden. Gij hebt me twee uren gegeven om na te denken, en als ik u dan niet zei wat lord Astry mij had opgelegd te doen, dan zou ik een kopje kleiner worden gemaakt. Ik heb dan maar gelogen als een tandentrekker, om mijn vel te redden!

— Maar wat hebt ge dan aanhoudend achter me te loopen?

— Ik heb het u reeds willen zeggen, maar ge hebt me niet geloofd, ge hebt me niet eens den tijd gelaten u te vertellen welk doel ik beoog.

— Zoodra we aan land zijn en ik heb eenige oogenblikken tijd, moet ge mij uwe geschiedenis eens opdischen. Ik hoop voor u, dat ik zal gelooven wat ge me dan zult zeggen.

— Ik zal het u bewijzen.

— Des te beter voor u, ik herhaal het, want heb ik geen betrouwen in uwe woorden, dan

laat ik u op de Zuidpool achter. Intusschen stel ik u onder de bewaking van Mol.

— Die u geen stond uit het oog zal verliezen, zei de knecht, want ik heb al op voorhand geen betrouwen in al wat ge den meester zult trachten wijs te maken!

— Ge zult hooren dat ik de waarheid spreek.

— Ik hoop het, zei Steadily, want op de Zuidpool zullen waarschijnlijk nog geene leugens verteld zijn, wel te verstaan als het waar is dat daar geen menschen wonen!

Hij bekeek een paar toestellen, die vóór hem op de machine vastgehecht waren, en sprak, met groote aandoening in de stem:

— Wij zijn reeds verder gevlogen, dan ooit een mensch in deze richting heeft kunnen komen, voor zooveel wij het weten. Als we nu dalen komen we op ijs of land waar nooit een bewoner der vijf gekende werelddeelen een voet heeft gezet.

— Het is er hier koud genoeg voor, zei Mol, die evenals de andere reisgezellen, zat te bibberen, in zijn dikken pelsjas.

— Mijn neus is bevrozen, sprak Pil.

Daks, wien men twee dikke dekens om het lichaam had gewonden, had zoo'n koude dat zijn tanden klapperden.

— En hoe dichtter we de aarde naderen, sprak Steadily, hoe meer koude we zullen lijden.

Hij deed den «Arend» eene schuine richting nemen, matigde meer en meer zijn gang, en zacht als een vogel kwam het luchtschip op de glanzende en effen ijsvlakte neer.

Steadily stapte het eerst uit de schuit en zei:

— We bevinden ons op de Zuidpool. In naam van Hare Majesteit de Koningin van Groot-Britanje neem ik bezit van dit land.

— Zoo doen nu al de Engelschen, fluisterde Mol den Rosse toe, als ze ergens den voet zetten.

HOOFDSTUK XXVI

DE ZUIDPOOL

De ijsvlakte, waarop ze waren neergekomen, strekte zich uit zoover het oog reikte, maar leek de helling van een reusachtigen ijsberg, want in nog al sterke glooiing lag de ijskorst.

— Zouden we ons hier op den oever eener groote rivier bevinden? vroeg Steadily zich af. Het lijkt er sterk op. Dat moeten we morgen nagaan, want vandaag heb ik den heelen dag noodig om de machine te herstellen. Het was

hoog tijd dat we hier neerkwamen, anders zouden we tegen wil en dank en sneller dan het noodig was naar beneden getuimeld zijn. Ik heb er geruimen tijd voor gevreesd. Waarom het aan mijne reisgenooten zeggen? Het zou den schrik op hun lijf gejaagd hebben, zonder dat ze er iets zouden kunnen aan verhelpen hebben! Binnen een kwaartuurs zou de machine alle kracht kwijt geraakt zijn en wij op den grond neergekomen...

En zich tot de anderen wendend:

— Weet ge waarom ge hierboven zulke koude hebt geleden.

— Omdat het hier winter is! antwoordde Mol.

— Toch niet, want de machine moest ons allen verwarmen, daar zij eene groote warmte moest ontwikkelen.

— Ik heb er niets van gevoeld.

— Dat geloof ik... Ze heeft geweigerd te werken... Ik zal ze echter binnen eenige minuten wel weten te doen gaan... Kruip nu maar in de schuit, als ge hier niet heel en gansch wenscht te bevriezen.

— Ik ben het al, zei Pil.

— Ga terug in den «Arend». Er is hier toch niets te zien dan ijs.

— Ziet geheel de Zuidpool er zóo uit? vroeg Mol, die heen en weer liep, met de armen zwaaiend om wat warmte in 't bloed te verwekken, en zich moeilijk op den gladden ijsvloer kon recht houden.

— Ik gis het, antwoordde Steadily.

— Hewel, dan vind ik het overdreven uw leven te wagen om zooiets te ontdekken.

— Ik vraag uw oordeel niet, Mijnheer Mol.

— Ik dacht hier veel schoons te zullen zien!

— Heb ik u dat soms beloofd?

— Neen, maar toch...

— Uwe makkers zitten reeds in het schuitje... Ik ga vuur aanleggen... Het staat u vrij hier den ijsbeer te blijven spelen.

— Dank u vriendelijk, zei Mol en hij wipte ook den «Arend» binnen.

De Brit begaf zich terug naar de machine, en een tiental minuten later scheen het helder licht eener sterke electrische booglamp in de schuit...

— Nu zal de warmte ook komen, zei de heer Steadily, en inderdaad, eenige minuten later verspreidde zich eene weldcende temperatuur onder de voeten, boven het hoofd en bezijden de beenen van de zuidpoolreizigers.

Mol sloot op bevel van den meester de open wanden met zeildoek af en niemand zou zich

eenigen tijd later op eene ijsvlakte gewaand hebben.

Geruimen tijd werkte de Brit aan de machine, zoodat ondanks de koude die in 't voor gedeelte van den «Arend» heerschte, het zweet van zijn voorhoofd leekte.

— Ik kan het niet vinden, zei hij eindelijk en wierp zijn gereedschap op den vloer... Er moet iets gebroken zijn... Morgen zal ik het gansche spel uit malkaaf werpen... Gelukkiglijk werkt het licht- en het verwarmingstoe- stel... Hadden we dat niet, we vrozen hier dood!...

Hij kwam bij de anderen in het schuitje.

— We moeten hier den nacht doorbrengen, zoo sprak hij. De machine wil niet werken.

— Ze zal kou hebben!

— Toch niet. Ik geloof dat er iets aan stukken is in haar binnenste... Dat zullen we morgen wel genezen.

En zich tot Daks wendende:

— Biecht gij nu eens als een goed kristen die ge waarschijnlijk zijt... Ik luister met open ooren, want ik verkeer nog altijd in den waan dat gij een vertrouweling zijt van lord Astry. Alvorens ge met uw pleidooi voor de pinnen komt, wil ik u bewijzen dat Astry dood is... Vertel ons eens, Janneken, wat er op 't slagveld gebeurd is.

De kleine verhaalde zijn wedervaren met den Engelschen vaandrig.

— Hier is de brieventesch, zei Steadily, en als ge deze papieren hebt ingezien, zult ge aan den dood uws meesters niet meer twijfe- len.

— Ik verlang ze niet te zien, sprak Daks. Ik ken lord Astry niet. Als ge me nu vrij laat spreken, zult ge er weldra van overtuigd zijn.

En van naaldeken tot dradeken liet Daks de geschiedenis van Janneken kennen, legde brieven van de gravin en van den bestuurder P. J. Polder van Donswijck voor den Brit, zoodat, als zijn verhaal geëindigd was, buiten Steadily niemand meer twijfelde aan de woorden van onzen Sherlock Holmes.

Janneken had zijn hoofdje tegen de borst van den Rosse laten zinken, en, de handen voor het gelaat, snikte hij luid.

Als Daks ophield met spreken, richtte Janneken het hoofd op en staarde een stond met strakken blik den man aan.

Dan stond hij recht en Daks diep in de oogen kijkend, vroeg hij:

— Gij hebt de waarheid gesproken?

— Dat zweer ik.

— Gij zult mij bij mijne moeder geleiden?
— Dat zal ik. Sedert ik u te Antwerpen ontdekt heb, is dat mijn vurigste verlangen.

— Ik geloof u!

— Meer vraag ik niet.

— Zoodra we weer in Europa teruggekeerd zijn en de meester laat het toe, zal ik u volgen.

— Als we van de Zuidpool zullen komen, zal ik inlichtingen nemen en nagaan of die man niet gelogen heeft. Ik kan hem zoo niet op 't woord gelooven. Hij heeft in Congo, als hij daar de waarheid niet sprak, ze al te erg verdraaid, omdat ik hier geen voorbehoud zou maken.

— Hij mag met ons toch terug gaan? vroeg Janneken, op half smeekenden toon.

— Als gij er aan houdt?

— Ja.

— 't Is goed: hij zal bij ons blijven.

— Ik dank u, sprak Daks.

En na Janneken de beide handen en hem twee flinke zoenen op de wangen gedrukt te hebben, zei hij:

— Jonge heer van Meirloo, ge zult zien dat ge u in mij niet bedrogen hebt.

Janneken wendde zich tot den Rosse:

— Gij blijft bij mij, wie ik ook worden, waar ik ook gaan zal.

— Als uwe moeder maar wil dat ge 't gezelschap van een straatjongen deelt.

— Als ze weet, wat gij voor mij gedaan hebt, zal ze niet beter wenschen. Och, was ik maar reeds bij haar!

En weer stroomden de tranen hem over de wangen.

— Hadt ge te Mustafa naar mij geluisterd...

Mol onderbrak hem:

— Gedane zaken hebben geen keer, en binnen een paar weken zijn we in Europa terug, niet waar, Mijnheer?

— Ik hoop het, zei Steadily.

— Daarom is het niet noodig dat we nog langer over dit alles spreken en onzen jongen vriend verdriet aan doen. Ik heb trouwens veel lust om een uiltje te vangen. Zie, de vriend Pil ligt reeds in de armen van... van...

— Morpheus, vulde Daks aan.

— Ja, zoo heet de deugniet die ons schijnt in 't slaap te wiegen. Ik zal vandaag niet moeten gewiegd worden. Slaapt wel.

Hij zette zich zoo gemakkelijk mogelijk in een hoekje en sloot de oogen.

De anderen besloten zijn voorbeeld te volgen en eenige oogenblikken later hoorde men in de gesloten schuit van den «Arend» alleen

nog het stil gesnik van Janneken, die aan zijne moeder dacht, van wie eene halve wereld hem thans scheidde.

De kleine kon niet slapen.

Geruimen tijd verliep en de jongen lag nog steeds met geopende oogen, toen hij plots een gerucht vernam als was er iemand buiten de schuit, die met de hand over de zeildoeken afsluiting wreef.

Hij keek rond en bemerkte dat al zijne reisgenooten daar waren.

— Ik zal half in slaap geweest zijn, dacht hij, en gedroomd hebben.

Maar het gerucht bleef voortduren en plots zag hij een der wanden bewegen.

Hij kon merken dat er langs buiten tegen den wand gedrukt werd, als om hem in te duwen.

Janneken schudde den Rosse heen en weer bij den arm, met al zijne kracht.

Eindelijk opende zijn makker de oogen en keek Janneken met dwaze blikken aan.

— Zie eens!

— Waar? Wat?

— Daar, aan den rechten kant.

— Ja. Wie is er buiten?

— Niemand, allen zijn hier.

De Rosse keek op zijne beurt in het schuitje rond.

— Ja, er is iemand buiten.

Met nog meer kracht werd er tegen het zeildoek gedrukt, dat eindelijk toegaf en open-scheurde.

De Rosse had zijnen revolver gegrepen en op hetzelfde oogenblik gaf hij vuur.

Een vervaarlijke kreet weerklonk en een hevig gegrol liet zich hooren.

Terzelfdertijd stortte door de opening van den zeildoeken wand een groot lichaam naar binnen.

Nog vier maal haalde de Rosse den haan van zijn wapen over.

De anderen waren allen, uit hunnen slaap opgeschrikt, rechtgesprongen.

— Wat gebeurt er! kreet Steadily.

— Een beer! riep Pil.

— Mijn revolver! gilte Mol.

— 't Is niet meer noodig, zei Daks. De kerel heeft lood genoeg geslikt om er eene loodziekte van op te doen en er van te sterven. Als hij alleen is hebben we niets van hem te vreezen want hij is zoo dood als een doode ijsbeer!

Steadily duwde het lichaam van het dier naar buiten en schoof het bovenste gedeelte van den wand weg.

Op een tiental meters van de « Arend » verwijderd, zagen zij in het licht dat de booglamp tot daar verspreidde, een tweeden ijsbeer, die heen en weer liep, op korten afstand, en met kleine stapjes, zoodat hij op het ijs scheen te dansen.

— De kerel schijnt er plezier in te vinden dat zijn makker « ad patras » is, zei Daks. Dat gebrek aan berenliefde wil ik straffen.

Hij greep den revolver van den Rosse, mikte even met het wapen en gaf vuur.

De beer stortte op het ijs.

Een paar stuiptrekkingen en hij bleef beweegloos liggen.

— Die zal ons geen kwaad meer doen!

— Wie weet loopt er hier geen gansche bende rond.

— Dat geloof ik niet, zei Steadily. In ieder geval moeten we op onze hoede wezen.

— Als we beurtelings een paar uren waakten? stelde Daks voor.

— Dat is misschien nog het voorzichtigste.

— Ik zal beginnen, indien ge er vrede mede hebt.

— Goed, zei Steadily.

Hij haalde een ander stuk zeildoek te voorschijn en spande den ingedrukten bovenwand weer zorgvuldig af.

De heer Daks, die wilde bewijzen dat hij het goed met zijne nieuwe makkers meende, waakte den ganschen nacht, in gedachten verdiept over het zonderlinge van zijnen toestand.

Tevreden was hij echter, want het kind der gravin van Meirloo zou hem niet meer ontsnappen en zoodra hij in Europa terug was zou hij den zoon bij zijne moeder brengen.

Nooit was het lot hem zoo gunstig geweest...

Onraad was er niet meer.

Als de mannen des morgens uit de schuit stapten, vonden zij het lijk van den eersten beer tegen het luchtschip liggen.

Op de plaats waar Daks het tweede dier had geschoten, waren wel bloedsporen, maar dat was al, want de beer was spoorloos verdwenen.

Spoorloos, want nergens op het ijs duidden bloedvlekken aan, en zulks bewees dat hij, niet dood zijnde, de vlucht had kunnen nemen.

— Beren eten malkaar toch niet op, zei Steadily.

— Op de pool misschien wel, sprak Mol.

— Een ander vleeschetend wild zal hier

toch niet worden aangetroffen! Ik begrijp niet hoe de beer verdwenen is.

— Hebben zijne gezellen hem niet weggehaald? vroeg Daks. Ik heb meer dan eens hooren verhalen dat een troep beren hun gewonden makker wegdroegen of liever wegsleurden.

— Onzin, zei Steadily. Dat zijn vertelsels voor kleine kinderen. We moeten op onze hoede wezen, want er zijn wellicht in den omtrek andere roofdieren dan beren. Zoodra de machine van den « Arend » hersteld is, vliegen we verder. Ik verlang te weten waarom de ijsvlakte hier zoo afhelt. Zou de Zuidpool een berg zijn? Dat is moeilijk aan te nemen, daar alles zegt dat de polen plat moeten zijn. We zullen het dra weten, daar we dit van uit de lucht zullen zien.

Terwijl de heer Steadily aan de herstelling van de machine begon te werken, liepen zij heen en weer over de vlakte, om tegen de koude bestand te zijn, of kropen terug in het schuitje, waar de machine wel geen warmte gaf maar ze toch beschut waren tegen den wind, die de koude nog onverdraaglijker maakte.

Als de Brit de machine geheel en al uiteengelegd had, sprak hij:

— Ik heb het gedacht. Een klein kamwieltje heeft eenige tanden versleten. Gelukkig heb ik er een in voorraad. Anders konden wij hier blijven, want als dat niet regelmatig loopt kan de « Arend » niet vliegen.

Uit eene kist met allerlei werkgerief haalde hij het wieltje dat hij noodig had en begon dan de machine weer op te stellen.

Als hij daarmede klaar was, zette hij ze in beweging.

Plotseling liet zich een knal hooren als van een gewerschot.

— Het wieltje is gesprongen! kreet Steadily. Ja, dat moet het zijn.

En zich tot zijne reisgenooten keerend:

— Ik hoop voor ons allen, dat ik mij bedrieg, want is het wieltje werkelijk aan stukken geraakt, dat zal de « Arend » den grond niet meer verlaten.

Allen verbleekten van angst.

Ze zagen het hachelijke van hunnen toestand in.

Haastig en zenuwachtig, en onder het oog van al zijne makkers, die geen blik meer van zijn werk afwendden, wierp de Brit de machine opnieuw uiteen, om dan wanhopig uit te roepen:

— Gesprongen! Het is mijn schuld, ik heb de spil te kort gelaten! De « Arend » is dood!

— Wij kunnen niet meer vliegen? vroeg Daks.

— Niet meer vliegen, zooals ge zegt, sprak Steadily gansch teneergeslagen.

— Dan zijn we verloren!

— Als we geen ander middel vinden om van de pool weg te komen, dan zullen wij hier ons leven moeten eindigen, zei Mol.

— Dat spreekt als een fonographe, zoo meende Pil, maar al die woorden dienen tot niets. Wat gaan we doen?

— Inderdaad, sprak Steadily, we moeten onmiddellijk handelen, want klagen en jammeren helpt toch niet. Laat ons dadelijk de zeildoeken slede opstellen en ons op weg be-
geven. We nemen slecht het noodzakelijkste mede: onze kist met Pilpastillen, schietvoor-
raad en de plannen van den « Arend ».

Dadelijk werd de slede, die bestond uit twee stalen latten, waarop een zeildoeken zak bevestigd was, en door een kind over 't ijs kon voortgetrokken worden, in gereedheid ge-
bracht.

Mol werd gelast den hond te vervangen, die in de slede zou moeten gespannen worden, maar die er niet was.

De kleine troep zette zich op weg.

Voorzichtig moesten ze voortstappen, want de glooiing der ijsvlakte maakte deze nog glib-
beriger en meer dan eens voelde een der man-
nen zijne beenen onder zijn lichaam wegschui-
ven en trok dan zijn geuur, dien hij in eene
werktuigelijke beweging vastgreep, mede op
het ijs.

Ze hadden zoo reeds een paar uren gegaan en nog immer zagen zij hetzelfde rond hen: een ijsvlakte die geen einde scheen te hebben.

Ze stapten maar verder, alhoewel ze reeds afgemat waren, want in die omstandigheden honderd meters over het ijs gaan, mocht wel voor vijfhonderd meters op vasten grond gerekend worden.

Opeens zei Mol:

— Ik heb honger.

— Ik ook, sprak de Rosse.

Ze bleven allen als aan het ijs vastgevrozen staan en keken malkander aan.

— Ik dorst het niet zeggen, zei Janneken.

— Ik geloof ook, meende Steadily, dat ik honger heb.

— Ik moet niet zeggen dat ik het geloof, sprak Daks, ik ben er zeker van.

Peter Pil was bleek geworden van aandoening.

Hoe was dat mogelijk?

Tot hiertoe hadden zijne pastillen de reizigers toch uitstekend gevoed.

— En hebt ge geen dorst? vroeg Steadily.

Het antwoord van allen klonk bevestigend.

— En gij? vroeg de Brit aan Pil, die geen antwoord had gegeven.

— Ik moet bekennen, zei de uitvinder van de pastillen, dat de honger zich bij mij ook doet gevoelen. Dorst heb ik niet.

— Hoe komt dat?

De docter in wetenschappen bleef het antwoord schuldig, doch slechts een paar oogenblikken, want plots riep hij uit, met eene vreugde alsof hij nu geen honger meer had:

— Dat is het!

— Wat is het? vroeg de Brit.

— De koude doet ons het voedsel gemakkelijker verteren, en zoo komt het dat we honger hebben. We zullen twee pastillen per dag moeten nemen.

— Dat is erger, zei Steadily, want dan zal onze voorraad spoedig uitgeput zijn.

— Voor hoeveel dagen hebben we er nog? vroeg Daks, want ik stel voor, als er ons niet te veel overblijven, op half rantsoen te leven. Het is beter alle dagen wat honger te lijden, dan binnen een paar weken van honger te moeten omkomen.

— Goed gesproken, sprak Steadily.

De kist met voorraad werd geopend en er werd bevonden dat ze nog eene maand het noodige voedsel, tegen twee Pilpastillen per dag, voor de reizigers kon leveren.

Ieder nam nog eene pastil en de weg werd voortgezet.

Naarmate zij verder kwamen, werd de ijsbaan gevaarlijker, doordien de helling scherper en scherper werd en zij eerder voortgleden dan gingen.

Nog steeds strekte zich eene ijsvlakte, die geen einde scheen te hebben, voor hunne oogen uit.

— Ik krijg meer en meer honger, zei de Rosse, en ik stik van den dorst.

— Ik durfde het niet gelooven, sprak Daks, ik dacht dat het inbeelding van me was, maar ik bevind mij in hetzelfde geval!

De anderen spraken ook in denzelfden zin.

Ondanks de tweede pastil, die ze genuttigd hadden, waren hun honger en hun dorst nog aangegroeid.

De heer Steadily sprak op strengen toon tot

Een vervaarlijke kreet weerklonk en een hevig gegrol liet zich hooren (Blz. 182).

den armen Peter Pil, die daar heel ontdaan stond en geen woord over de lippen kon krijgen.

— Maar zeg ons dan toch wat dat beteekent!

— Ik weet het niet. Mijne pastillen hebben sedert ons vertrek uit Kaapstad toch steeds gegeven, wat we er mochten van verwachten.

— Dat is de zaak niet. Waarom geven ze dat nu niet meer? Hebt ge er twee verschillende soorten gefabriceerd?

— Neen, dat weet ik goed... Ze bevatten dezelfde bestanddeelen.

— Wat is er dan mede gebeurd? We hebben nu dubbel rantsoen verorberd en ik heb honger als had ik sedert gisteravond niets meer gegeten!

— Wij ook! zeiden de anderen.

— Ik gis het, zei Pil, maar ik schrik en beef als ik er aan denk.

— Zeg ons wat gij gist!

— Bij het vervaardigen der pastillen heb ik iets uit het oog verloren: de koude.

— Dat wil zeggen dat ze door den vorst krachteloos zijn gemaakt?

— Ik vrees het!

Niemand sprak nog een woord.

Dat zou verschrikkelijk zijn.

Geen luchtschip meer en geen voedsel.

Dat was de dood in korten tijd!

— Als dat waar is, zei Mol, dan stel ik voor, als we van honger moeten omkomen, eerst Pil op te eten.

— Hoe ge op zulk een oogenblik nog kunt spotten, zei Daks, dat begrijp ik niet.

— Spotten! kreet Mol. Dat ligt niet in mijne bedoeling. Als Mijnheer Peter ons naar 't graf helpt, dan moet hij ons voor 't laatste maar een lekker maal bezorgen!

— Als we eens eene derde pastil namen? stelde Pil voor, die er geen lust scheen in te

hebben dat laatste maal aan zijne reisgezellen te schenken.

— Ja, dat kunnen we nog beproeven.

Weer werd eene pastil naar de hongerige magen verzonden en de reizigers stapten weer voort.

Maar de moed was hun ontzonken en als ze bevonden dat ook die derde lading hunnen honger niet kon stillen, voelden zij de woede in hun binnenste gisten, eene woede die wel-dra zou losbarsten.

Mol stak de lont aan het kruit:

— Hebt ge nog honger, Pil?

De uitvinder der pastillen antwoordde niet.

Hij dorst geen antwoord geven.

Mol herhaalde zijne vraag.

Het was de Rosse die ze beantwoordde:

— Hij durft niets zeggen, maar hij zal toch wel eene maag hebben als ik en een ander, en ik voel krampen in den buik van den honger.

— Ik ook! kreet Daks.

— Ik stik van den dorst, zei Janneken.

— We hebben nu de volle overtuiging, sprak de Brit, dat de pastillen van Pil hunne kracht verloren hebben en als wij hier geen voedsel vinden, dat we dan binnen een paar dagen van honger, en wat nog vreeselijker is, van dorst zullen omkomen.

— Dan zal ik eerst Pil verwurgen, zei Daks.

— Dat is wellicht nog een zoeter dood dan van honger sterven, meende Steadily.

— Maar als we het ijs loskappen, sprak Janneken, en we nemen stukjes in den mond, dan hebben we toch reeds een middel om onzen dorst te verdrijven.

— En we gaan nog wat sneller dood, want het is bevroren zeewater en dat bezorgt ons onvermijdelijk scheurbuik.

— We loopen over een uitgestrekten plas water, deed Mol opmerken, en we hebben geen drinken!

— Als we nu maar 't een of ander dier te schieten kregen.

— Een ijsbeer bij voorbeeld.

Daks hield zijne reisgezellen staan.

— Wel, wij hebben zooveel eten als we willen en we gaan er van loopen.

— Hoedat??

— De ijsbeer dien de Rosse geschoten heeft en die nog steeds bij het luchtschip zal liggen.

— Het is waar.

— Als hij niet verdwenen is, zooals de andere doode beer!

— Laat ons gaan zien.

— Zoover teruggaan!

— Is het niet beter zoover op onze stappen weder te keeren, dan van honger te sterven.

— Mol heeft gelijk, zei Steadily. Laat ons de slede hier laten en trachten zoo spoedig mogelijk den Arend weer te vinden.

Zij namen den terugweg en hun moed flakkerde weer wat op, daar misschien aan het einde van den langen tocht een stuk vleesch te vinden was.

Uitgeput van vermoeyenis bereikten ze het luchtschip en een kreet van vreugde ontsnapte aller borst, als ze het lijk van het dier zagen liggen.

Dadelijk werd het noodige bijgehaald en op korten tijd hingen een paar stukken berenvleesch boven een groot vuur te braden.

Opeens liet Steadily een kreet van verrassing hooren.

En hij wees op het rond het vuur smeltend ijs, dat inderdaad een gedeelte grond ontblootte.

— Ziet eens, riep hij zijne gezellen toe, wij bevinden ons niet op de zee, maar op vasten grond.

— Dan is het geen bevroren zeewater dat hier ligt, en mogen we er van drinken, zei Mol.

— Ja, ik denk het wel.

Een oogwenk later hadden allen een stukje ijs in den mond, en het water dat er van voortkwam smaakte hun beter dan ooit de fijnste wijn hun tong had gestreeld.

En als het berenvleesch gaar was, kunt ge u voorstellen hoe het spoedig naar de hongerige magen werd verzonden.

De poolreizigers besloten den nacht in den « Arend » door te brengen en 's morgens vroeg zich voor de tweede maal op weg te begeven.

Hunne rust, die ze dubbel en dik verdiend hadden na zulk een tocht, werd door niets gestoord, en 's anderendaags waren ze weer flink te been.

Het vleesch van het dier verschaftte hun een stevig ontbijt en nadat ieder van hen een stuk gebrad had ingepakt, om het mede te dragen, stelden zij zich weder op weg.

Ze hadden reeds langer gegaan dan de eerste maal, zonder de slede terug te vinden, zoodat ze wellicht eene andere richting hadden genomen.

Ze waren echter, buiten Steadily, niet erg getroffen door het verlies van het voertuig, daar de bijzonderste vracht, de pilpastillen, nu toch geene waarde meer had.

Naarmate ze verder kwamen, scheen de koude te verminderen en het ijs werd zoo

broos, dat het onder hunne voeten kraakte.

De warmte gaf hun nieuwen moed en opgewekt stapten ze verder.

Eindelijk zagen ze aarde, die tusschen het ijs uitstak, zoodat ze nu de volle overtuiging opdeden dat ze niet over een water, maar op vasten grond gingen.

Als ze nog een half uurtje hadden voortgegaan, bemerkten ze voor hen eene soort van heide, want de streek was er bewassen met een plant, die veel gelijkenis vertoonde met het kruid dat onze heide zoo prachtig tooit.

En heel in de verte zagen ze boomen.

— Als we hier maar niet te doen hebben met een spiegelbeeld, zooals er voor de vermoeide reizigers in de woestijn oprijzen, zei Steadily.

Daks bukte zich en plukte een handvol van de bloeiende planten.

— In ieder geval is dat prachtige bloementapijt geen spel der verbeelding, sprak hij.

— Dan is er kans dat die boomen ginder echte boomen zijn.

— Ik zou er durven op wedden.

— Misschien, als het een bosch is, groeit er wel iets dat eetbaar is, en hebben we er wel een beek die ons water geeft, en wie weet is er geen wild, gevogelte of zooiets.

— Laat het ons hopen en het bosch zoo snel mogelijk bereiken, zei Daks, die met groote stappen de anderen voorging.

Hoe dichter ze kwamen, hoe beter de boomen zich afteekenden.

Het scheen echter een woud van reuzen te zijn, want de kruinen waren als tot in de wolken gedrongen en de stammen hadden eene bovenmatige dikte.

— Als er dieren in dat woud zijn, deed Pil opmerken, en ze zijn in evenredigheid van de boomen gebouwd, dan zullen wij hier niet lang loopen.

— En onze revolvers?

— Als 't geene dikhuiden zijn!

— We zullen het afwachten.

Zij drongen in het bosch, waar de grond met eene dikke laag mos, waarin ze tot over de enkels zakten, bekleed was.

Daar hoorden ze plots een kreet en bleven verrast staan.

Het was alsof een kind tot driemaal achter elkaar een naam geroepen had.

Plots weerklonk hetzelfde geluid boven hun hoofd en ritselden de takken.

Zij keken op en zagen een vogel, met schitterend gekleurde pluimen en een breeden gou-

den staart, een soort kleinen pauw, uit den boom wegvliegen, onder het slaken van denzelfden kreet.

— Voedsel zullen wij hier vinden, zei Steadily, want waar een vogel in 't woud huist, verblijven er meer.

— Het is hier een echt aardsch paradijs, sprak Daks. Er heerscht eene weldoende warmte en er is geene zon die ons zweeten doet. En zeggen dat een paar kilometers verder de aarde met eene ijskorst bedekt is. Ik kan niet gelooven dat we op een land zijn, langs alle kanten omringd door de ijszee.

— 't Is nochtans de waarheid.

— En mij verwondert dat zoozeer niet, zei Peter Pil.

— Er verbaast u niets, zeker?

— Toch wel, maar de warmte hier en de plantengroei zijn geene wonderen. Reeds kilometers en kilometers zijn we langs de helling van eenen berg gegaan, die scherper en scherper werd, en we bevinden ons dus in eene zeer diepe vallei, tusschen zeer hooge bergen gelegen.

— Dat kan toch niet uitwijzen waarom er hier geene koude en geen ijs is!

— Toch wel. De warmte die uit de aarde opstijgt, geeft hier die zoele temperatuur.

— Eene beek! kreet de Rosse, die een eind voorop was gegaan.

Allen kwamen toegelopen.

De Rosse had zich reeds plat op den buik aan den oever van het waterloopje neergelegd en dronk een teug.

Hij spooog dadelijk het water weer uit en trok een gezicht alsof hij gal en edik in den mond had gekregen.

— 't Is bitter en half warm! riep hij.

Peter Pil schepte in de holte der hand een weinig water uit de beek en stak er even de lippen in.

— Ik heb het gedacht, zei hij. Er is zwavel in. Dat water moet ontspringen uit den wand van een vuurberg of uit een kratermeer voortkomen. Er moet hier ergens eene opening zijn, die tot het midden der aarde gaat, en zoo komt de warmte hier en heeft ze leven verwerkt.

— Zonder zon!

— Waarom niet. Wie zegt u dat de warmte van de ingewanden der aarde niet zooveel kracht bezit als die der zon, als ze in dezelfde voorwaarden tot de korst doordringt.

— Ik wil het wel gelooven, sprak Steadily, want de hitte groeit steeds aan. Ik geloof niet

dat het in Congo warmer is dan hier nu onder de boomen.

— 't Is om te stikken, zei Pil. Ik geloof waarachtig dat we ons naar 't middenpunt der aarde begeven.

— Als ze daar maar voedsel voor ons hebben, meende de Rosse, want mijn beer begint te dansen als een...

Hij vond de vergelijking niet en Mol vulde den zin aan:

— Die danst, sprak hij. Ik mag u verzekeren dat de mijne niet voor de danskunst van den uwe moet achteruitgaan. Zou de vogel, met zijn kinderstemmetje, de eenige zijn die hier nestelt?...

Ze stapten maar door, zonder nog een levend wezen te ontmoeten, en kwamen eindelijk uit het woud.

Vóór hunne blikken ontrolde zich plots een prachtig landschap.

Eene heerlijke groene weide strekte zich uit, tot aan den boord van een meer, dat met donkerkleurig, zwart-grijs water gevuld

scheen, en daar lag als een spiegel in eene groene lijst.

— Zouden we daar nog dorst moeten lijden? vroeg de Rosse en liep zoo snel het hem zijne beenen toelieten naar het meer.

Plotseling bleef hij staan en een kreet van verrassing ontsnapte zijnen mond.

Als uit het water rees eene menschelijke gestalte op en bleef als door den bliksem getroffen den Rosse aanstaren, die daar als verstaand het wezen stond aan te kijken.

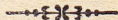
Ook de anderen hadden reeds het schepsel bemerkt en waren als aan den grond genageld van verrassing, want het was een blanke mensch, die zich daar aan hunne oogen vertoonde.

Een doek, die hem rond de lenden geknoopt was, maakte de gansche kleeding van den man uit, die een langen zilver-witten baard droeg, welke hem tot op den buik neerhing, en zeer lang hoofdhaar, dat in krullen, als een mantel, tot over zijne schouders golfde.

Zoo wordt de Schepper wel eens op eene schilderij voorgesteld.

HOOFDSTUK XXVII

DE KONING VAN DE ZUIDPOOL

Met groote stappen kwam de poolbewoner naar den Rosse, die door een zonderling gevoel aangegrepen, zonder te weten wat hij deed, halven draai rechts maakte en het op een loopen zette, tot bij zijne makkers.

De oude man scheen te glimlachen en trad nader.

Ze konden nu bemerken dat hij een gouden bril droeg, wat aan dat naakte figuur iets potserlijks bijzette.

Als hij den poolbewoner genaderd was, boog deze laatste even, zooals een beschaafd mensch in een salon doet als hij een onbekende ontmoet, en zei in zuiver fransch:

— Laat me toe, dat ik mij aan u voorstel: docter Emile Dorange.

Het duurde eenige seconden eer Steadily een woord kon uiten.

Hij vroeg zich af of hij de speelbal was van een droom of wel de werkelijkheid voor oogen had.

Eindelijk kon hij spreken.

— Zeer vereerd, zei hij. John M. Steadily, lord van Peenskilty.

— Aangenaam, Mijnheer de lord. Gelief me te verontschuldigen, dat ik u in zulke eenvoudige kleedij ontvang, maar kleermakers zijn er op de Zuidpool niet en 't is hier te warm om gebruik te maken van dierenvellen. Ik was hier trouwens de eenige bewoner.

De reisgezellen van Steadily waren genaderd en bleven op een paar meters afstand den naakten kerel aan kijken, die daar met den meester stond te praten, als had hij op straat een vriend ontmoet.

Als ze hoorden dat de poolbewoner zich in zuiver fransch uitdrukte, steeg hunne verbazing ten top.

— Mag ik u verzoeken mij naar mijne woning te vergezellen? vroeg de docter.

En zich tot de anderen wendend:

— En die heeren ook, met wie ik straks hoop kennis te maken.

Hij stak zijn arm onder dien van Steadily en zei:

— Mijn waarde lord, laat mij toe u als een boezemvriend te behandelen, het is zoolang geleden dat ik nog een mensch gezien heb, en ge zult dan ook wel begrijpen dat ik zoo plots eene groote sympathie voor u in mij voel opwellen. Gij zult dat misschien niet kunnen verstaan, maar voor het slechtste schepsel der aarde zou ik thans vriendschap gevoelen, na al die jaren eenzaamheid. Ware het niet geweest dat ik mijzelf daareven had kunnen weerhouden, ik zou u aan mijn boezem hebben gedrukt, zooals een vader zijn lang verloren zoon, die terugkeert in het ouderlijk huis. Ge kunt u niet voorstellen wat het zicht van een evennaaste doet op een mensch die jaren alleen is geweest, zonder ooit zijns gelijke te zien.

— Ik geloof dat wij betooverd zijn, zei de Rosse tot Janneken, en we ons nog ergens in Congo bevinden. Dat kan nu toch niet gebeuren: een naakte grijsaard met een bril op, die fransch spreekt en den meester onder den arm neemt om met hem te gaan wandelen, en dat in een warm land, waar geen zon te zien is, en het water op inkt gelijkt. Zou die deugniet van een Araab, die mij op een leeuw heeft laten rijden, me dat weer gelapt hebben?

— Dan ben ik ook betooverd, sprak Janneken, want ik zie juist hetzelfde.

— Als die vent nu maar iets te eten heeft, ging de Rosse voort, dan kan de tooverij er nog al door. Als dat hier allemaal echt is en die man ook, dan zal hij toch moeten eten om in 't leven te blijven, en drinken ook al.

— Dat denk ik wel, tenzij hij zoomin noodig heeft zich te voeden als zich te kleeden. Ge kunt niet gissen wat er al mogelijk is in zulk een zonderling land!

— Hoe zou die kerel hier gekomen zijn? vroeg Mol. Ook met een luchtschip, want hij komt uit Europa, dat lijdt geen twijfel, en zelfs uit Frankrijk, daar ben ik ook zeker van, daar hij fransch spreekt als een Parijzenaar.

— Dat heb ik ook gedacht. De man heeft wellicht de zuidpool willen zien, maar eens dat hij er gekomen was heeft hij 't middel niet meer gevonden om terug te keeren.

— De meester zal er reeds meer van weten, want de man praat gewonnen verloren.

— Wie weet hoelang het geleden is dat hij nog heeft kunnen praten!

— Als hij niet terug kunnen keeren is uit deze streken, zei Pil, dan loopen wij de kans in hetzelfde geval te verkeerren, en binnen een aantal jaren, hier ook piernaakt, met een grij-

zen baard, rond te drementen. Een mooi vooruitzicht!

— Wie weet hoe pleizant het hier is, sprak Mol. De man ziet er gezond uit, en ik geloof dat hij wat anders te eten krijgt dan Peter Pilpastillen.

— Dat hoop ik, viel Daks in. Als ik hier een stuk vleesch te verorberen krijg en een glas frisch water te drinken, dan heb ik mijn hemel op aarde gevonden!

— We zitten er nog zoo slecht niet voor als we 't dachten, meende Mol. Er is geen ijs meer, we hebben een bosch en een meer en een menschelijk schepsel, dat wel 't middel zal kennen om hier in 't leven te blijven. Wat kunnen we voorloopig meer verlangen!

— Als we hier maar niet eeuwig moeten blijven, zuchtte Pil.

— Eeuwig in geen geval, zei Daks, want ge zult hier doodgaan gelijk op een ander gedeelte van de aarde. En als gij veroordeeld werd om hier uw heel leven te slijten, dan zoudt ge niet meer hebben dan ge verdient. Gij hebt een moordaanslag op ons allen gepleegd!... De straf zou dus nog te zacht zijn. Gij zijt een moordenaar met pastillen!

De uitvinder van het samengeperst voedsel sprak geen woord.

Dat was ook het beste dat hij op dit oogenblik doen kon, want alhoewel Daks op spotenden toon gesproken had, straalde er nog woede uit zijn oog, en wellicht waren de anderen evenmin reeds den honger vergeten dien ze geleden hadden.

De poolbewoner was met den heer Steadily het bosch genaderd, en een berg van bladeren aanwijzende, zei hij:

— Hier is mijn paleis.

— Waar? vroeg de Brit. Ik zie geen paleis. De man glimlachte:

— Ge ziet toch de deur hier.

En hij duidde eene opening tusschen de twijgen en bladeren aan.

— Gelieve binnen te treden.

Steadily voldeed aan dat verzoek en bevond zich in een ruim vertrek, waarvan de wanden vervaardigd waren uit boomstammen, onderling verbonden bij middel van gekleefde dunere stammen en dicht bewassen met allerlei klim- en slingerplanten.

Eene zoldering was er niet gemaakt.

De grond was met mos bedekt.

— Hier is mijn verblijf, zei de grijsaard. Het is maar schamel, niet waar. Vergeef mij, dat ik u geen stoel kan aanwijzen, maar waar

niets is verliest de koning zijn recht. Ik ben er reeds jaren aan gewoon op den grond te zitten. En als ik rust noodig heb, strek ik er mij op uit. Een mensch moet zich trachten te behelpen met het weinige dat er is.

— Gij brengt hier ook den nacht door? vroeg Steadily verbaasd.

— Zeker. Geen beter bed dan zulk fijn mos.

— Ik betwijfel dat niet, maar als het regent, zijt ge niet eens beschut, en als het waait moeten al die openingen in de wanden het u hier onaangenaam maken.

— Gij spreekt daar twee woorden uit, waarde lord, die ik bijna vergeten was: regenen en waaien! Dat doet het hier nooit.

— 't Is hier dan een gezegend land?

— Dat moogt ge wel zeggen.

— Maar als het hier nooit regent, hebt ge geen versch water om u te laven. Of kunt ge dat donkere water drinken, uit het meer?

— Neen, dat lijkt meer op vloeibaar zwavel. Het is een uitgedoofde krater, waarin eene onderaardsche bron water aanbrengt. Maar ik heb hier iets beters om den dorst te stillen, iets dat u den besten rijnwijn zal doen vergeten. Uwe vrienden blijven voor mijne woning staan. Verzoek hen toch binnen te komen.

De Brit riep zijne makkers en allen stonden de groene kamer van den ouden man met verbazing langs alle kanten te bezichtigen, terwijl deze in eenen hoek op den grond geknield zat, bladeren en twijgen verwijderde, en eenige eivormige voorwerpen, ter grootte van eene kokosnoot, te voorschijn haalde.

— Dat is hier mijne voorraadskamer, sprak hij.

Hij reikte ieder een der voorwerpen over.

— Laat ons nu eens op ons aller gezondheid drinken, zoo stelde hij voor.

Steadily en zijne gezellen keken van den grijsaard naar het groote ei dat ze in de hand hielden en van het ei naar den poolbewoner.

Deze scheen zich kostelijk met hunne verrassing te vermaken.

— Ge ziet dat korte steeltje aan deze vrucht, sprak hij. Trek het er uit... Zie zoo...

Allen volgden zijn voorbeeld en eene opening van een vijftal centimeters vertoonde zich in de schelp van het roodachtig zwart gekleurde ding dat ze in de hand hielden en dat de grijsaard eene vrucht noemde.

— Op uwe gezondheid, Mijnheeren.

Hij stootte even met de noot, als ware ze een glas geweest, tegen de noten der anderen

aan, bracht ze dan aan den mond en dronk het vocht dat ze bevatte.

De poolreizigers deden hetzelfde.

— Dat is lekker, zei Mol.

— Fijn, meende Daks.

— Geen wijn die beter smaakt, oordeelde de Rosse.

— Het is eene vrucht in den aard der kokosnoot, deed Pil opmerken, maar de melk is zuurder.

— Zure melk! kreet Mol. Als uwe pastillen zoo smaakten, dan zou ik het u nog kunnen vergeven dat ge ons bijna gedood hebt!... Zure melk! 't Is bijna zoo lekker als champagne!

— Inderdaad, sprak nu Steadily, het is een verkwikkende drank, met een fijnen geur en een lekkeren smaak.

— Verlangt ge nog een glas?

— Als we er u niet door te kort doen.

— De boomen leveren hier het gansche jaar vruchten, en er zijn zoo duizenden Pisporters. Ik heb de boomen, die deze vruchten leveren, zoo gedoopt. En ik heb knechten genoeg, om ze te plukken, want de glazen hangen nogal tamelijk hoog.

De grijsaard bracht twee vingers aan den mond en liet een schril gefluit hooren.

Als bij tooverslag werden de wanden van het paleis als geopend, en door de verwijderde twijgen en bladeren drongen een viertal schepsels naar binnen.

Het waren een soort apen, een halven meter hoog, met een snuit als die van een zeehond, en bruinzwart van kleur.

Ze naderden, waggelend op hun achterste pooten loopend, den poolbewoner en keken hem aan.

Deze maakte een paar bewegingen met de hand en liet een paar scherpe kreten hooren.

De dieren verdwenen als bij tooverslag.

— Dat zijn mijne knechten, zei de man. Ge zult zien dat ik binnen enkele stonden weer wijn genoeg zal bezitten. Mag ik u vragen of ge soms geen honger hebt?

— Toch wel, antwoordde Steadily.

— Ik kan u niets geven dan eieren. Indien ge een paar dagen hier wilt doorbrengen, dan zullen we ons op jacht begeven, en ik zal u een beter maal kunnen voorzetten. Brood heb ik ook. Dat is te zeggen, ik heb hier eene vrucht, die een soort vast meel oplevert, dat bijna den smaak geeft van ons brood. Met eieren overgoten is het allerlekkerst. Geliefte plaats te nemen, heeren.

Zijne oogen schenen te lachen achter zijnen bril, als hij hun met eene sierlijke beweging, den grond aanwees.

Maar de reizigers, die vermoeid waren, lieten het zich geen tweemaal zeggen, en een oogenblik later waren allen op het mostapijt gezeten.

De grijsaard haalde een uit twijgen van slingerplanten gevlochten mand te voorschijn, die met grijsgekleurde eieren gevuld was en gaf ieder een langwerpige vrucht, die veel weg had van een reusachtigen komkommer.

Hij leerde den reizigers hoe ze die vrucht over heel de lengte moesten doen spijten en er het meel, dat samengeperst scheen, uitnemen, om er dan een paar eieren over uit te gieten.

Het was een heerlijk voedsel.

Intusschen waren de apen in het vertrek teruggekomen en hadden een ganschen hoop Pisportersglazen, zooals de man de poolvruchten noemde, aan zijne voeten neergelegd, om dan weer onmiddellijk te verdwijnen...

Er werd nog een glas van den heerlijken natuurwijn geledigd.

De poolbewoner begaf zich daarna weder naar zijnen voorraadkelder en haalde eenige opgerolde blaadjes te voorschijn, die hij zijne gasten aanbood.

— Als de heeren wenschen te rooken.

Hij sloeg vuur met een paar steenen, die groote vonken gaven en een stuk hout, dat hij er tegen legde, onmiddellijk deden ontvlammen.

— Sedert ik hier verblijf, zei de gastheer, heb ik honderden dingen leeren kennen en leeren benuttigen.

— Dat is aan te nemen, sprak Steadily. Ik geloof niet dat het tabak is, wat we nu rooken. Maar het heeft een aangenamen geur en het riekt lekker.

— Het is een zeer gevoelige plant, die deze sigaren levert. En, hij levert ze gemaakt. Het is een struikgewas, met lange, smalle bladeren. Als ge er een dezer laatste aanraakt, dan trillen ze even en rollen zich vast op. Ik had dit reeds dikwerf bemerk en eens dacht ik: Zou men die rolletjes niet kunnen benuttigen, als ze gedroogd zijn om te rooken? Het is te beproeven.

Ik plukte er een paar, ze bleven opgerold en ik liet ze drogen.

Ge kunt nu zelf oordeelen of het thans goede sigaren zijn of niet.

Ik ben een hartstochtelijk rooker, en ik was

dan ook overgelukkig die natuur-rookrolletjes ontdekt te hebben.

— De pool schijnt een aardsch paradijs te wezen.

— Dat is ze, mijn waarde lord!... Maar zeg me nu eens, hoe gij tot hier geraakt zijt en wat ge hier eigenlijk komt doen? Als het geen geheim is.

— Hoegenaamd niet, en ik ga onmiddellijk uwe nieuwsgierigheid voldoen.

In het wijd en het breed verhaalde Steadily, voor al de aanwezigen, zoodat nu allen de zoo lang gewenschte ophelderingen hoorden, waar de zonderlinge handelwijze van den Brit hen zoo dikwerf had doen naar verlangen, — omstandig verhaalde Steadily zijne levensgeschiedenis.

— Nu begrijp ik, zoo zei Daks als Steadily zijn verhaal had geeindigd, waarom ge in mij een deugniet zaagt, op u afgezonden door dien lord Astry, en ik moet u hartelijk danken, omdat ge mij niet naar de andere wereld hebt gezonden.

— Dan zult gij hier niet blijven wonen, sprak Dorange, als ge 't middel ziet om de pool te verlaten?

— Natuurlijk niet.

— Ik zal niet zeggen dat ge ongelijk hebt, omdat u te Londen eene mooie juffer wacht en het voor haar is dat ge de pool zijt komen ontdekken... Ware zulks niet het geval, ik zou u aanraden hier te blijven.

— Zegt ge dat ernstig?

— Zoodanig ernstig, dat ik voor niets ter wereld deze streken zou willen verlaten.

— Gij zoudt hier blijven, als ge de gelegenheid had terug naar Europa te reizen?

— Zeker. Ik ben hier heer en meester, de koning van de Pool en ik moet niet vreezen dat mijn volk tegen mij zal opstaan en mij dooden of weggagen.

Wat meer is: geene menschen kunnen mij hier komen kwellen, mij het leven vergallen.

Ik ben hier vrij van alle wetten, zooals onze eerste vader in het paradijs moet geweest zijn.

Ik doe wat ik wil. Gij, bewoners van beschaafde en bevolkte streken, kunt niet eens begrijpen wat een genot daarin ligt, wat het beteekent te doen wat men verkiest!...

Ik rust als ik er lust toe heb, ik wandel in de schoone natuur als me dat behaagt, ik heb dienaren die voor mijn voedsel zorgen. Ik eet lekkere vruchten, een heerlijk stukje gebrad, eieren en brood heb ik in overvloed, ik drink

wijn en ik rook sigaren, en dat alles zonder ik er een voet moet voor verzetten.

Waar vindt ge dat in uw landen?

En ik zou mij terug in den strijd voor het bestaan werpen, om een ongemakkelijker leven te leiden dan ik nu slijt?

Dat zou nu toch onzinnig wezen!

Het is waar: ik ben de eerste, die een voet op de Zuidpool heeft gezet, en ik zou daarmee roem kunnen oogsten, faam verwerven, gehuldigd worden en een groot man zijn op het gebied der wetenschap!

In het begin, als ik hier verbleef, dacht ik er zoo over.

Ik zocht naar het middel om hier weg te komen en de wereld door mijn ontdekking te verbazen.

Als ik hier echter eenigen tijd was, zoo alleen tegenover de grootsche natuur, dan begon ik al het ijdele van dien roem in te zien.

Wat was nu feitelijk, goed beschouwd, die ontdekking van de pool?

Een toeval, want de domste kerel zou zoover kunnen geraakt zijn als ik, had het toeval hem op dezelfde wijze gediend.

En welk nut kan die ontdekking afwerpen?

Op aardrijkskundig gebied zou ze veel opschudding verwekken, zeer, maar ze zou aan het menschedom niet het minste nut bewijzen.

De pool zou zelfs niet eens een uitwijkingsoord kunnen worden, daar niemand ze zou kunnen naderen, dan ten koste der grootste opofferingen en bij toeval dan nog, zooals het met mij is gebeurd.

En was er een middel om er een weg naar te banen, wel dan zou de pool op korten tijd een beschaafd land zijn als een ander, eene kolonie...

— Waarvan ik namens den vorst van Groot-Britanje bezit heb genomen, onderbrak Steadily.

— Ziet ge wel, eene kolonie, waar de menschen weer even moeilijk zouden leven als nu op de andere werelddeelen.

Ik heb dat alles dagen en dagen, weken en weken overwogen, onderzocht, gekeerd en gedraaid en ben op het laatst tot de overtuiging gekomen, de vaste overtuiging, mijn waarde lord, dat ik de gelukkigste mensch van heel de aarde was.

En dat deed me dan ook besluiten hier mijn leven te eindigen.

Tot heden toe heb ik er nog nooit een oogenblik spijt over gevoeld.

— Mag ik u nu op mijne beurt vragen, hoe gij hier gekomen zijt, docter?

— Zeker, want het doet me genoegen te kunnen praten met een evennaaste. Mijne tong ligt reeds zoovele jaren gebonden.

Ik spreek wel met mijne apen, maar die kerels hebben zoo weinig woorden in hunne taal!

Als ge dus mijne geschiedenis verlangt te kennen, neemt dan nog een glas Pisporter, heeren, en steekt nog eene sigaar op. Ge moet hier maar doen alsof ge thuis waart. Op uwe gezondheid!

HOOFDSTUK XXVIII

DE GESCHIEDENIS VAN Dr. EMILE DORANGE

—De geschiedenis mijner jeugd, zoo begon de poolbewoner, is geene banale geschiedenis, want ik heb in de eerste jaren van mijn bestaan nogal wat tegengekomen.

Mijn vader was dagbladschrijver en diensvolgens, daar hij een partijblad opstelde, in den politieken strijd een der eerste kampers.

Hij was feitelijk de leider der voormannen. Zijn blad gaf den toon in de vooruitstrevende middens van het stadje waar ik geboren ben...

Zoodanig was mijn vader door zijn werk ingenomen geweest, jaren en jaren, dat hij zelfs

den tijd niet had gevonden om verliefd te worden en zich eene echtgenoot te kiezen...

Hij koos slechts gemeenteraadsheeren, volksvertegenwoordigers, senators en wat weet ik al...

Op de pool vergeet men zelfs de namen van die wettenmakers!...

Zoo was hij veertig jaar geworden en nog immer opsteller van de krant zijner stad, want nooit was het bij de politiekers opgekomen hem ook eens een plaatsje in den kaas te bezorgen.